

til Rigsretten. Men nu er der Intet at naae ad den Vej; thi det er fuldstændig overladt til Rigsrettens Stjøn at afgjøre, om der overhovedet er handlet rigtigt eller ei. Og saa skulde vi gaa til Rigsretten, naar vi vide, at det er de Herrer og Ministrene selv, som have gjort deres til, at der ikke kom nogen Ministeransvarlighedslov, hvilket jo de Herrer vare fuldstændig enige med Regjeringen i. Seg finder, at der er visse Ting, som man ikke skal drage ind i den politiske Debat, og det er da navnlig de Argumenter, som man burde have en Følelse af streife ind paa den høiere Komit. Naar jeg hører Rigsretten nævne, har jeg altid en Følelse af noget Komit (Afbrydelse). Ja, der er virkelig noget Komit ved at tænke sig en Ret, der er forpligtet til at . . . . . (Afbrydelse) . . . . .

Formanden (Berg): Seg maa bede de Herrer om ikke at afbryde Taleven.

Holstein-Ledreborg: . . . ved at høre en Ret anført som Argument, som ingen Regel, ingen lovlig Rettefnor har for sin Handlemaade, og som bestaar af Regjeringens — jeg vil nødig bruge et Ord som Medskyldige, som om jeg derigjennem sigtede dem for noget Kriminelt — men en Ret, hvis Medlemmer ere delagtige, ere stærkt interesserede i at opretholde alle de Handlinger, som Regjeringen anlages for. Det har noget vilkaarlig Komit ved sig. Seg skal ikke trøtte Thinget længere. Seg tror, at jeg meget bestemt har præciseret, hvad det dreier sig om. For Enhver, der virkelig vil Forlig her i Landet, er der anvist tilstrækkelig Udvej nu, og jeg tror ogsaa, at det, jeg har sagt, er klart nok til, at de, der ikke ville Forlig, maa vide, hvorledes de ganske roligt kunne bære sig ad for at undgaa Forlig.

B. Solm: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Berg): Seg tror, jeg træffer Thingets Ønske, naar jeg gjerne vil have Forhandlingen sluttet i dette Møde.

B. Solm: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Berg): Ja, naar det kun er for en kort Bemærkning, har det været Medlem Ordet.

B. Solm: Seg vil kun sige, at jeg synes, at Forholdet her er som det er i hele Politiken: det er næsten vendt paa Hovedet. Det er det lille Mindretal, kun en Fjerdedel

af dette Thing, som vil stille Flertallet Betingelser, som ere af en saadan Bestaendighed, at man virkelig kan sige sig selv, at dette Thing aldrig vil kunne gaa ind paa dem. Betingelserne for en Overenskomst ere først og fremmest, efter hvad man her har sagt, at man skal godkjende Provisorierne, og det veed man jo i Forveien, at naar det er Betingelsen, er der ikke nogen Mulighed for at komme til Overenskomst. Det nytter ikke, at man vrider og vender sig ved at sige, at man ikke hører til Minoritet, eller hvad man nu vil kalde det; naar man gaar saa vidt, at man baade nægter Folkethingets Meiret og forlanger, at Folkethinget skal godkjende Provisorierne, er det i Virkeligheden det Samme som, at Folkethinget skal undertaste sig. Seg skal desuden bemærke, at naar man taler om vort Forsvar, er det i høi Grad forunderligt, at man stadig kommer med Rjøbenhavns Befæstning og endogsaa med Anordninger af, at den kan stes provisorisk. Seg vil henstille til d' Hrr. Officerer, som ere her i Salen, hvorledes de vilde befinde sig i en saadan Fæstning med et Mandskab, som er absolut imod en saadan Befæstning. Seg synes, at det Mindretal, som er her, først og fremmest, naar det vilde Overenskomst, maatte lægge an paa at komme bort fra Rjøbenhavns Befæstning. Det er i Virkeligheden den, det Hele dreier sig om.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Holstein-Ledreborg: Seg tillader mig at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Holstein-Ledreborg.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finantsloven for Finantsaaret fra 1ste April 1886 til 31ste Marts 1887 er givne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)